

Nuotraukose: viršuje – 2015 m. balandžio 18 dieną Raudondvario kultūros centre vykusio VIII respublikinio tarmiškos kūrybos konkurso laureatai, dalyviai, organizatoriai baigiamojoje konkurso šventėje. Kairėje – VIII respublikinio tarmiškos kūrybos konkurso laureatas Petras Zabis. Fotografas nežinomas. Nuotraukos iš P. Zabičio archyvo

desnės apimties kūrinių – „Nelaiminga aklo Petriuko vaikystė“. Nuo to laiko, kai jo rankraštį įteikiau „Vyturio“ leidyklai, praėjo 25 metai, tačiau ši knygelė ten dienos šviesos iki šiol neišvydo. Ieškojau išeities – vieną vasarą į talką atėjo „Patria“ savanorė. Ji surinko šio kūrinėlio tekstą kompiuteriu.

1987 m. įstojau į Klaipėdos jaunųjų rašytojų sekciją. Atgimstančią Lietuvą sutikau su didžiuliu dvasiniu pakėlimu, tais metais vis daugiau laiko skirdavau kūrybai. 1989 m. tapau Lietuvos Sąjūdžio Klaipėdos iniciatyvinės grupės nariu, aktyviai dalyvavau Sąjūdžio uostamiesčio grupės Nr. 3 veikloje. Visa mūsų šeima dalyvavo ir Sąjūdžio organizuotuose mitinguose, kurie vyko Klaipėdoje. Dainuojančios revoliucijos įvykius aprašau savo kūriniuose. Rašau ir apie aklųjų gyvenimą, tačiau šie kūriniai, jei jie pateikiami Lietuvoje veikiančioms leidykloms, ypač toms, kurios turėtų remti neįgaliuosius ir padėti jiems, nespausdinami.

Lietuvai tragišką 1991-ųjų metų sausio 13-ąją, kai omonininkai užėmė Lietuvos radijo ir televizijos bokštą, mūsų šeima nebuvo nuošalyje – budėjo prie Klaipėdos merijos. Sūnus Svajūnas 3 paras tada neparėjo į namus. Sausio 13-osios naktį mums paskambino Svajūno viršininkas ir pasakė, kad reikia skubiai paslėpti sūnaus dokumentus. Labai sunerimome išgirdę tokią žinią. Tąsyk paslėpėme prie Danės upės po medžiais užkasėme sūnaus dokumentus. Tragiškus sausio 13-osios įvykius aprašau savo kūriniuose.

1992 m. Vilniaus aklųjų biblioteka Brailio raštu išleido mano kūrinių „Kelionė pas daktarą“, o 1993 m. Klaipėdos leidybinis fondas – „Aklieji muzikantai“.

1993 m. Vilniaus radijas organizavo negalią turinčių autorių literatūrinių darbų konkursą. Jam pateikiau noveles „Baltijos kelias“, „Sausio 13-oji“, „Vėliavos iškėlimas“, „Tremtinių namai“. Tąsyk buvau pripažintas laureatu.

Kadangi Lietuvoje dėl įvairiausių priežasčių, kurių aš dažnai nežinodavau, mano kūrinių daugelį metų nespausdindavo, jiems leidėjų teko ieškoti Čikagoje (JAV), Didžiojoje Britanijoje, Kanadoje.

Dalis mano kūrybos buvo paskelbta ten. Neapsikentęs, kad per daugelį metų neišspausdinama mano autobiografinė knygelė „Nelaiminga aklo Petriuko vaikystė“, 1999 m. Raseiniuose įkūriau regėjimo negalią turinčių literatų klubą. Prie jo jungtis panoro ir kitokio pobūdžio negalią turintys literatai. Metams einant organizacijos narių skaičius išaugo, ji buvo pavadinta Lietuvos su negalia rašytojų klubu. Jis 2005 m. išleido mano kūrybos knygą „Be spindulėlio ir šviesos“. 2006 m. organizacijos pavadinimas buvo dar kartą pakeistas – tapome Pasaulio lietuvių tarptautine neįgaliųjų menininkų ir rašytojų asociacija.

2006 m. tapau Lietuvos nepriklausomųjų rašytojų sąjungos nariu. Mano gyvenime svarbus ir 2006 m. gegužės 20 dieną gautas ūkininko ūkio įregistravimo pažymėjimas ŪP Nr 0109049. 2011 m. įstojau į sandraugą „Kitokia Lietuva“, 2015 m. – į Šv. Kazimiero ordino antrąją pakopą. Neseniai man suteiktas nukentėjusio asmens statusas.

Pasaulio lietuvių tarptautinės neįgaliųjų menininkų ir rašytojų asociacijos ryšiai su Lietuvos aklųjų ir silpnaregių sąjunga nėra glaudūs. Ši sąjunga neįgarsina ir į kompaktus neįrašo mano jiems siūlomų įgarsinti kūrinių. Mano kūrybą šios sąjungos vadovybė ignoruoja jau daug metų. Priežastis, matyt, ta, kad nenorima, jog mano likimo draugai tą kūrybą skaitytų ir plačiau apie mane sužinotų.

Dažnai susimąstau apie tai, kas vyksta mūsų Lietuvoje. Neteisybės, korupcijos po to, kai atgavome nepriklausomybę, vis dar daug, net ir negalią turinčių, valstybės remiamų įstaigų veikloje. Dirbu, kuriu, tačiau daugybę metų iš Lietuvos aklųjų ir silpnaregių sąjungos materialinės paramos nesu gavęs nė cento. Net kai pažymėjau savo 60-metį, iš šios sąjungos joks pasveikinimas manęs nepasiekė... Rašėme projektus daliniam finansavimui gauti, pritarimo ir paramos taip pat nesulaukėme ir ne tik šioje organizacijoje. Nesu tas, kuris stovėtų už kampo rankas ištiesęs. Įkūriau smulkų šeimyninį verslą – mini leidyklėlę. Sutaupę iš savo pačių kuklios pensijos, perkame kompiuterinę įrangą, popierių. Taip dirbant pavyko savo jėgomis išleisti ir knygutę „Nelaiminga aklo Petriuko vaikystė“.